

Cô dâu

Vốn dĩ cô luôn có đức tính thần thờ. Bởi cái nắm tay, cái nháy mắt của anh cũng đủ làm tim thành hàng vạn mảnh vỡ....

Tokyo ngày 1 tháng 10

Trước ngày cưới 27 ngày.....

“Em sẽ về?” – Anh khẽ nín chặt tiếng nấc cuộn tròn trong cuốn họng. Lấy hết can đảm mà hỏi. Thường là vậy. Nhưng với cô lúc nào đó là 1 câu hỏi tu từ mà người được hỏi không được phép trả lời ngoài 2 biện pháp đồng ý – cúp máy

Đối với người con gái phóng khoáng, vô tư, mạnh mẽ như cô. Câu trả lời tất nhiên là....

“Ngày này tuần sau anh ra sân bay đón em” – Cô cắn môi đến bật máu vì sợ phải đối diện với thứ sắp đến

Ở đời con người dù mạnh mẽ cũng trở nên nhỏ bé trước nỗi sợ trước mắt. Nói ngắn gọn, sợ là khả năng nhận ra nguy hiểm và chạy trốn khỏi nó hoặc chiến đấu chống lại. Đáng tiếc cô thuộc dạng bị động trước anh – Người yêu.

Sài Gòn ngày 8 tháng 10

Trước ngày cưới 20 ngày

“Hey girl!” – Cô quay 90 độ. Khẽ cười. Nhận ra bóng người quen thuộc. Anh vẫn đứng đó. Vẫn sơmi trắng – jeans xanh như 5 năm trước lúc tiễn cô đi nơi xứ người. Chỉ khác là chàng sinh viên ngũ tâu ngày nào giờ thành người đàn ông mất rồi. Thời gian vốn khắc nghiệt, chẳng đợi ai. Chẳng chờ người khác gật đầu mà tự ý thay đổi tất cả và thường là lấy đi rất nhiều thứ - Trong đó có tình cảm. Ngày cô trúng tuyển ngành thiết kế. Anh đạp xe chở cô ngồi quán kem xôi ven đường quen thuộc để: ” Ăn nhiều đi, qua đó thèm rồi khóc chẳng ai mua cho đâu ”. Bây giờ nhớ lại với kí ức của một người phụ nữ trưởng

thành anh cũng thật tệ khuyên cô đi cũng không. Nhưng giữ cô lại càng không. Cứ lập lững nữa muốn giữ nữa muốn buông. Rồi cuối cùng chỉ nói một câu: ” Em sẽ nhớ Anh mà thôi. À mà đi đi. Đi học cho giỏi về mà thiết kế đám cưới cho đám cưới của anh. hahaha “. Cô chỉ im lặng. Ăn hết cốc kem rồi đòi anh chở về để còn tiệc chia tay gia đình. Đâu biết phía trước, hai hàng lệ anh tuôn...

Thế là quyết định đi không băn khoăn gì cả vì còn phải thiết kế váy cưới cho đám cưới của anh. Ngày cô đi, mưa phùn rơi nhẹ vai anh. Gia đình bạn bè đều có mặt đầy đủ. Chiếc xe đạp cà tàng quái gở như nào lại xì lốp. Hậm hực buông tiếng thở dài, anh ngồi nhìn mưa như trên người. “Thôi thôi, chạy lẹ. Nhất định nó sẽ khóc”. Tới sân bay quần áo anh xộc xệch. Bộ dạng không thể nào thể thảm hơn.: ” Ê. Nín đi khóc cái gì đi 5 năm thôi mà. Mít ướt. Ráng học giỏi nha. hahaha ” Cách cô 1 bức tường kính chỉ thấy khẩu hình miệng anh không ngừng hoạt động và nước mắt anh chảy mặng đấng trong lòng. Ngoài ra. Tất cả đều im lặng. “Em sẽ về ” quẹt vôi nước mắt và hét lớn hết sức có thể. Bên đây. Cô chẳng khác gì 1 con khi con múa may tay chân. Mồm mép cũng chẳng kém anh.

“Làm gì mà thần thờ vậy. Thấy anh đẹp trai quá à. hahaha ” như bị tiếng chuông báo đáng ghét đánh thức. Cô nhìn anh: “Ít nhất không tệ như lúc tiền em đi “. “Lúc đó trời mưa anh thì bận phụ mẹ”. “Hình như lúc đó a khóc”. “Mít ướt như em sao. hahaha”. “Mà nằng nặc kêu e về làm gì”. “Dự đám cưới của anh. hahaha”

Oh sh*t! Phải không đây. Anh tàn nhẫn đến thế sao. Chúng ta từng là người yêu đó. A bóp nát tim e đi thẳng ngõ kia. Bùm! Viễn cảnh cô xé áo, nắm tóc, đánh đập anh dập tặc: “À ừm!!! Cưới rồi nhỉ”

Sự trở về bất đắc dĩ này cảm nhận trong cô Sài Gòn bây giờ thay đổi quá. Mưa cũng chẳng ngọt ngào như xưa. Mọi tòa nhà đều cao và to hơn trước, hào nhoáng hơn trước, còn được bọc hần lột áo mới. Anh cũng vậy. Thóang chốc anh sinh viên thủ khoa hotboy được nhiều vệ tinh quay quanh thành người yêu cô. Giữa bộn bề cuộc sống khó khăn. Anh là điểm tựa duy nhất. Bây giờ thì sắp thành Chồng người ta. Là 1 người cha với những đứa con kháu khỉnh. Nghĩ đến đây bỗng chạnh lòng nhớ đến lời hứa ngây ngô lúc trước: “Anh sẽ lấy em ” Cô ngẩng mặt cho dòng chảy trôi vào lòng, ặng lẽ bước xuống xe: “Em muốn dạo SaiGon “. “À khi! Anh có hẳn 1 lịch trình nào

là đưa em đi công viên, ăn hàng, kem xôi. Bắt đầu từ 4 ngày nữa nhé. Em sẽ thuộc về anh đó. hahahaha. Lo mà đi làm việc riêng đi”

Đến bây giờ im lặng là giải pháp an toàn với cả hai – hoặc riêng “người đau khổ” ấy. Thôi thì dành hẳn 1 ngày hòa niệm, để mưa làm nhòa đi vài kí ức – “người đau khổ với những lời lẽ đau khổ ” - nghĩ...

Thả hồn dọc theo đoạn đường dài nơi tận trời cuối đất. Hôm nay cũng là đầu mùa mưa, những chẳng còn là những lúc anh đón đưa như ngày nào. Hôm nay lối đi lối về mình cô chùn chân cố bước. Hòa niệm 1 kí ức đẹp. Cô bèn ngồi đợi ở bến xe bus như còn thời sinh viên. Cố đợi kì tích xuất hiện. Cố đợi một người trùm áo mưa màu hồng bị cô trêu rồi giục lên xe để trễ buổi học. Khẽ đưa tay lên ánh mặt trời mờ nhạt sau lớp mây mù. Cô xoay tròn như muốn vắn thời gian quay trở lại.... Thật ngốc !

“Gì chứ. Là chồng người ta rồi đó cô nương đừng có mà lo lau khô người đi” – Bị mẹ mắng khi vừa bước chân về với lí do dài ngoằn vì câu hỏi: “TẠI SAO ĐEM BỘ DẠNG THÊ THẨM NÀY VỀ???”. Thầm nghĩ, người yêu sắp lấy Vợ. Cô dâu không phải cô. Mẹ mắng mở hàng khi vừa về. Chắc con là con nuôi rồi. Mắt bỗng đổ mưa. Trời sinh con gái vốn đặc biệt. Họ suy nghĩ 1 việc đơn giản thành phức tạp và nhỏ bé thành khổng lồ. Tuyệt. Đã thế còn đức tính bạo lực trút giận lên những vật vô tội như Gấu bông, Mèo bông, Chó bông. Với vô vàn hành động nào là ngắt tai, nhéo đuôi cho thỏa cơn tức tối. “Những cái thứ giải bày tâm sự nỗi buồn của con gái ấy” không phải lần đầu tiên bị cô tra tấn.

Ngày anh tặng món quà đầu tiên với lí do: “Ê khi ! Hôm nay anh gặp thú bông được nè. Cho em vì đem về Mẹ anh sẽ mổ ruột lấy gòn làm gối”. Cô mắc cỡ chẳng nói nên lời. Xoa xoa tai con gấu. Nhưng với anh là nhàu bóp nát cái tai nó. Thầm nghĩ: “Tao xin lỗi vì không cho mày cái chết nhẹ nhàng hơn. :))”

Gấu bông à. Cái số kiếp mày là vậy rồi. Vui buồn gì cũng là người đau đớn nhất.

Sài Gòn 12 tháng 10

Trước ngày cưới 16 ngày

Nặng xuyên qua căn phòng cô từng lớn và sắp sẽ chôn cả cuộc đời ở đây. Trời tạnh mưa rồi! Chộp lấy điện thoại như thói quen. Nhận được một tin nhắn. À mà là thánh chỉ của hoàng thượng: “8 giờ anh đón em đi công viên. hahahaha ” Nhìn đồng hồ xem: “Ô-EM-GI 7 giờ 55 phút” Cô thầm nghĩ chắc là anh đặt 1 cái camera bằng con ruồi ở đâu đó rồi. Loay hoay tìm tìm kiếm kiếm. Lại 1 “thánh chỉ”: “Anh đến rồi em ra đi.” Nhìn đồng hồ lần hai. 8 giờ. Cảm xúc vẫn không thay đổi là mấy trên nét mặt. Nhưng chỉ khác chút ít là từ bất ngờ sang muốn chết.

“Anh không thể tin nổi một nhà thiết kế có thể mặc đồ như ” “Em từ Nhật, phong cách đường phố rất khác biệt anh không biết à. Quê mùa quá” “Nhưng không phải là đầm ngủ với dép lười”. “Ô-EM-GI” Thế là cứ nghĩ sẽ lên được mục street style của bài báo nào chứ. Thậm chí mọi ánh mắt nhìn cô làm bản thân cứ nghĩ: “Bạn ấy style quá”. Vốn dĩ cô luôn có đức tính ngộ nhận. Chẳng hạn như lúc năm thứ nhất, sau khi quen anh. Cứ nghĩ vì mình có đức tính đặc biệt và nổi bật. Nhưng mọi giấc mơ đều tan biến vì: “Viện đại lí do nào đó thôi, để bọn kia khỏi đeo bám. À mà lỡ đóng kịch rồi. Đóng trọn vai đến suốt đời nhá. hahahaha “. Và vì vốn dĩ cô có đức tính ngộ nhận. Nên cứ nghĩ những gì anh nói đều là sự thật.

“Tới rồi cô nương “. “À....ờ ờ” Vốn dĩ cô luôn có đức tính thần thờ. Bởi cái nắm tay, cái nháy mắt của anh cũng đủ làm tim thành hàng vạn mảnh vỡ. Nhớ ngày valentine đầu tiên, anh đạp xe đội mưa chỉ vì muốn tặng cô cành hoa hồng cho có lệ đúng nghĩa người yêu và không bị mang tiếng là vô tâm. 5 mùa valentine trôi qua, anh vẫn đều đặn gửi Chocolate cho cô dù ở 1 đất nước xa xôi. Vì: “Ở nhà mẹ ép ăn đồ ngọt nhưng anh không thích nên gửi cho em. hahaha”. Và vốn dĩ cô có đức tính thần thờ dễ tin. Nên cứ nghĩ lời anh nói đều là sự thật.

“Ăn kem đi em, loại vani em thích”. Nhận lấy que kem trong tay anh. Vô tình chạm vào bàn tay ấy. 5 năm rồi cô mới cảm nhận vị ấm áp, thô ráp. Bỗng cuộn băng kí ức tua nhanh trước mặt. Cảnh ngày đầu đến trường mới. Thề với lòng quyết không yêu lo học hành. Nhưng 3 tháng sau cô nuốt lời thề trắng trợn. Đồng ý làm người yêu anh với ánh mắt ghen tị từ mọi cô gái. Cảnh anh đạp xe giữa mưa, tấm lợp to che cả gió, cả mưa và cả cuộc đời cô. Cảnh hai người núp mưa tại 1 mái hiên nhỏ. Anh hát “She Will Be Loved ” cô mong mưa đừng bao giờ tạnh, để gần anh thêm một chút. để bài hát đừng

bao giờ ngừng, để cô không bao giờ thoát khỏi khung cảnh này.....

“Dê à. Người ta sắp có vợ nhé “. “Ờ Thì người ta sắp lấy vợ “. Cô mặt đặng khắc sâu vào lòng: “NGƯỜI TA SẴP LẤY VỢ ” 5 chữ đau đớn hơn cả mọi thứ cô từng trải qua. Mọi trò chơi hôm nay cô cùng anh thực hiện khi còn thời sinh viên đó chỉ là ước muốn. Thầm nghĩ giá như đó chỉ là ước muốn, mãi chỉ là ước muốn và đừng bao giờ thực hiện. Cứ để đó như một món nợ mà không bao giờ muốn trả. Vốn dĩ đây là một công cuộc bù đắp vì khi là của anh. Cô là một người ngoài ước muốn ra. Chẳng thể có gì.

Sài Gòn 18 tháng 10 Trước ngày cưới 10 ngày

Thánh chỉ đến.

“Khi. Nhớ lời hứa của mình không. Ngày anh cưới em sẽ thiết kế váy đấy. Anh cho em 10 ngày nhé. hahahaha “. Cô buồn dài cảm xúc với đầu óc trống rỗng. Mười ngày nữa anh sẽ mãi chẳng là người con trai từng bảo vệ chăm sóc mình. Anh thuộc về một người khác. Chỉ riêng cô là không nhận ra điều đó. Ngồi xới tung sắp giấy cũ. Có hình dung và đặt mình vào vị trí người con gái trong ngày cưới. Vẽ vẽ, tô tô, ba tờ đều là khuôn mặt anh...

Càng cố bản thân càng gục ngã. Cô không phải cô dâu và anh không phải hoàng tử của cô nữa. 240 tiếng nữa. Dưới hàng ghế khán giả. Người yêu cũ được vinh hạnh xem anh chính thức từ bỏ đời sống độc thân mà ràng buộc với người con gái xinh đẹp ấy. Cô ta cướp cả thế giới của cô. Cướp luôn cả giấc mơ sánh bước bên anh cũng trao nguyện ước. Bây giờ chỉ vì lời hứa mà chưa bao giờ bản thân mình gặt đầu. Mặt đặng vẽ mẫu váy cưới mà người mặc không phải là mình. Cô ngồi vào một góc. Nhìn từng sắp giấy như nhìn từng kỉ niệm. Giá như cô chịu vẽ lại quãng thời gian bên anh để đốt đi cho dễ thở hơn bây giờ. Tới mảnh giấy vẽ cô dâu với đầm cưới đơn giản. Nét vẽ cũng thô sơ. Đó là ngày anh hứa lấy “chính nhà thiết kế “. Đó là ngày còn là của nhau khi cô chưa đi du học. Và quan trọng là chiếc đầm đó được hình thành từ niềm hạnh phúc. Thế là quyết định chọn và gửi đi cho người bạn thân thiết để kịp hoàn thành...

Sài Gòn 19 tháng 10 Trước ngày cưới 9 ngày

Thánh chỉ đến. “10 phút nữa anh đến. Em cùng đi chọn bánh kem với anh”.

Đôi mắt sưng húp vẫn kìm chân cô với cái giường: “Giá anh ta cũng yêu và giữ chặt tao như mày với cái giường”. Bước ra ngoài. Hôm nay trời lại nắng.

“Trời ơi em đừng nói đôi mắt ấy là style ở Nhật nhá. hhahahahaha ” “Ừm. Quê mùa. Go Go”. Cùng anh đi vào nhà hàng. Họ đưa cho “ĐÔI VỢ CHỒNG TRẺ ” - theo ý của mọi người gọi là vậy. Nào Chocolate, Dâu, Cam. Tóm lại là một vừa trái cây. Nhưng anh chọn Vani. Trùng mùi kem cô thích nhất. Lại một vết đâm vào tim mình. Vị vani mặn đắng chẳng còn ngọt ngào như lần đầu anh mua. Lúc đó cô ăn tận hai que mà chẳng ngán. Và từ đó dù như thế nào chỉ cần cô thích, cô muốn ăn. Anh nhất định sẽ mang tới. Bây giờ cô vẫn chưa sẵn sàng để nếm mà. Sự thật phũ phàng khiến cô ghen tận cổ họng. Nuốt trôi những thứ đã qua. Miệng vẫn khen đáo để bánh kem ngon. Vani ngọt...

“Chọn bánh này nha em. Cô ấy sẽ thích lắm. Cùng là con gái mà ” - “Ừm Ừm “. “Anh nói đâu có sai, em đúng là quân sư của anh. hahahaha” - “Thôi đi mua nhẫn với anh ... Tất nhiên cũng là cho đám cưới “. Tới cửa hàng “ĐÔI VỢ CHỒNG TRẺ ” lại bước vào. Cô và anh chọn trùng cặp nhẫn. Chị bán hàng khen đáo để sao trông đẹp đôi quá. Anh đeo thử chiếc nhẫn vào tay cô. Bỗng cô nhớ lúc anh ghé tiệm quà lưu niệm ngay góc trường. Mua chiếc nhẫn chưa đầy 20 nghìn. Cũng hành động đeo vào tay cùng lời hứa “Khi nào em đi học về anh mua chiếc đắt hơn và cưới em. hahaha. Giờ có nhiều đó à. Đặt cọc nhá”. Lúc ấy nụ cười anh dành cho cô sao vô tư quá. Chỉ yêu và yêu chẳng hề toan tính. Cô cũng thế, đại khờ tin đến tận bây giờ...

“Chọn cặp này nha em. Cô ấy sẽ thích lắm. hahahaha”. “Ừm ừm “. “Ủa khóc hả”. “Không chiếc nhẫn đắt quá. Em tiếc tiền.” “Điêu. Anh trả mà hahaha”

...

“Thôi anh đèo em về. Trễ rồi mà đám cưới sao rồi em” - “Ổn cả anh ạ” - “Thế còn em” - “Ổn cả anh ạ” - “Ừm vậy thì anh mừng.....”

Sài Gòn 20 tháng 10 Trước ngày cưới 8 ngày

“Đi dạo em ơi”

“Em bận về chiếc đầm quá”

“Thôi vậy”

Sài gòn 22 tháng 10 Trước ngày cưới 6 ngày

“Gặp anh chứ “

“Em mệt lắm. Bữa sau nhé “

” “

Cố chống chế một lí do để không gặp anh. Chiếc đầm cũng đã hoàn thành. Nó tinh tế hơn cô nghĩ. Lốp vải ren mỏng nữa kín nữa hở. Phần vải được tỉ mỉ khâu vá. Trơn vẹn và đẹp đẽ như tình yêu cô dành cho anh. Ướt thử vào người và soi trước gương. Nước mắt lưng tròng tưởng tượng cùng anh tay trong tay bước vào lễ đường rồi thành vợ chồng.

Sài Gòn 23 tháng 10 Trước ngày cưới 5 ngày

Không sms

Sài Gòn 24 tháng 10 Trước ngày cưới 4 ngày

Không sms

Sài gòn 25 tháng 10

Trước ngày cưới 3 ngày

Không sms

Chắc là anh bận cho đám cưới Chỉ người rảnh như mình mới tơ tưởng đến những thứ không có.....

Sài Gòn 27 tháng 10

Trước ngày cưới 1 ngày

“Mai anh cưới, em mang theo váy cưới và tới nhà thờ hộ anh. 7 giờ nhé”

Cô ngã quỵ trước thái độ của anh. Lôi cô từ Nhật trở về. Hại cô thâm thẳm. Trái tim con người là thịt chứ chẳng phải sắt đá. Anh cứ đùa giỡn cố gọi những vết thương trong cô để làm gì. Hay a hận 5 năm nay cô không về thăm anh. Để bây giờ nhìn anh lên xe hoa lòng cô như tan hòa đầy đau đớn. Không trách anh vô tình. Trách duyên số chưa đủ lớn để vượt qua thử thách. Trách ngày ấy cô bỏ anh với vô vàn nỗi nhớ cuộc trào. Trách cô bỏ quên con gấu anh đi phụ quán bà Bảy tới tận tối khuya để mua cho cô mà không kịp mang theo. Trách chiếc nhẫn phai màu lớp phủ, nhạt nhòa tro bụi. Cô tự giày xéo mình với những lỗi bất tặc. Đêm nay trời lại mưa....

Sài Gòn 28 tháng 10

Ngày cưới

Hôm nay dậy thật sớm. Cô trợn chiếc váy ôm màu trắng tinh khiết. Búi tóc trang điểm nhẹ nhàng. Nhìn trước gương cố động viên mình. “Mày giỏi giả vờ lắm. Cứ tưởng tượng lát nữa xem phim kinh dị là được” - Kéo lớp màn cố hi vọng tìm được vài tia nắng. Nhưng. Mưa suốt đêm và tới sáng. Mưa bụi phủ đầy vai cô. Gói ghém chiếc đầm kỉ càng. “Hiện tại nó còn quý hơn cả sinh mạng mình”. Cô thầm thở dài nói. Chiếc xe máy lại hư. Chết tiệt. Cô chỉ còn nước chây bộ đến nhà thờ cách đây không xa. Bộ dạng chẳng thể thâm thẳm hơn. Đầu tóc ướt sũng. Mascara chảy tèm lem. Nước mắt cô hòa với làn mưa. Những giọt nước mắt đau khổ.

Tới nhà thờ. Tất cả trống rỗng ngoài cha xứ. Có hoa Phong Lan cô thích được đặt dọc lối đi. Có bài hát cô thích được vang lên:

“When the rain is blowing in your face, And the whole world is on your case, I could offer you a warm embrace To make you feel my love.

When the evening shadows and the stars appear, And there is no one there to dry your tears, I could hold you for a million years To make you feel my love.”

Và một giọng nói cô thích

“Anh chưa từng thấy cô dâu nào xấu như em. Thay váy đi. Nghĩ là anh kêu em về đây cho có thôi đó hả. Nếu không ép thì định nuốt lời thề đóng vai Vợ

Chồng với anh luôn sao. Anh luôn giữ lời hứa mà Ngốc...”